

trent samme Skat, som de hidtil havde baaret, og Lovens Bestemmelse var derfor, at der som Norm for Eiendoms-skatter i de forskjellige Kommuner skulde fastslaaes, at den Skat, som i Løbet af de sidste 10 Aar, fra 1853—62, var udredet af Eiendommene, for Fremtiden skulde være Maalestoffet, og denne Skat skulde altsaa fordeles paa alle de Eiendomme, som vare skattepligtige. Da Loven af 1863 udkom, tænkte man imidlertid vist neppe, at der skulde gaa saa lang en Aarvækkehen, som der er gaaet siden den Tid — der er nu gaaet 14 Aar, og der vil sandsynligvis for flere Kommuner's Vedkommende gaa endnu flere Aar, — før Loven blev gennemført. I den Tid, som er gaaet, have Kjøbstadkommunerne gennemgaaet mange og store Forandringer, som heldigvis hidtil have været til det Bedre; men dette har atter bevirket, mine Herrer, at Skatterne i Kjøbstæderne ere stegne, og for at give ærede Medlemmer et Bevis paa, hvorledes disse Forhold ere blevne forrykkede i Kommunerne, skal jeg blot eksempelvis fremhæve Odense Kommune. Her var Eiendoms-skatten i 1862 29,000 Kr. Efter en løs Beregning vil altsaa, naar jeg lægger Gjennemsnittet af de 10 sidste Aar fra 1853—62 til Grund, den Skat, som vil komme paa de faste Eiendomme, være 24—25,000 Kr. Denne Skat vilde, dersom Loven strax var bleven gennemført, være bleven fordelt paa Eiendomme, som havde en Assurancerværdi af cirka 11 Millioner Kroner, medens Eiendommene nu have en Værdi af cirka 19 Millioner Kroner, saa at Skatten altsaa kunde ramme langt flere Eiendomme af langt større Værdi til at bære Skatten. Men hvorledes stiller det sig nu med Skattens Størrelse? Medens, som sagt, Eiendoms-skatten var 29,000 Kr., er den nu stegen til 60,000 Kr., altsaa stegen til det Dobbelte, og man vil altsaa se, at, dersom man følger Loven efter dens tilføjede Bestemmelse, skulle Eiendommene nu mindst bære 60,000 Kr., medens de kun komme til at bære 29,000 Kr. Dette vil atter bevirke, at man vil komme til at faste Differencen mellem den nuværende Eiendoms-skat og den Skat, som efter Loven nu skulde paalignes, hvilket vil være ca. 24,000 Kr., altsaa 36,000 Kr., over paa Formue- og Leiligheds-skatten. Derved vil Formue- og Leiligheds-skatten stige i Odense — jeg holder mig udelukkende til denne Kommune — med over 33 pCt., og jeg tror vistnok, at ærede Medlemmer, som kjende Noget til disse Forhold, ville med mig synes, at det er meget uheldigt saaledes paa een Gang at forandre Skattebasis. Det er derfor, at

min ærede Medforslagsstiller og jeg have tilladt os at indbringe dette Lovforslag, idet vi tro, at, da det kun indeholder en Bemyndigelse for Ministeren til at opfylde de Ønsker, som maatte komme fra Kommunerne's Side, tan der ingen Fare være ved, at en saadan Lov gives. — I Odense Kommune ville Forholdene egentlig blive endnu værre, end jeg har skildret, idet vi der have Nærings-skatten, og altsaa denne, som er ca. 22,000 Kr., foruden de 36,000 Kr., altsaa 58,000 Kr., vilde blive kastet over paa Formue- og Leiligheds-skatten. Men som allerede blev fremhævet af min ærede Medforslagsstiller forleden, vi have ikke troet at burde berede Lovforslaget Vanskeligheder ved ogsaa at optage dette Spørgsmaal, og vi have derfor ladet det ligge. — Naar ærede Medlemmer ville spørge, hvorfor Loven af 1863 ikke tidligere er bleven gennemført, vil jeg dertil svare, at som bekendt er Loven af 1863 noget indviklet, saa at jeg tror, at egentlig ikke mange Kjøbstadkommuner ere gaaede til den med stor Glæde; men for vort Vedkommende ovre i Odense har det været en Umulighed. Der er nemlig nogle Uregelmæssigheder ved vore Grændser, saa at vi ikke have haft dem fast afstufne, og forinden dette Forhold var reguleret, kunde der slet ikke være Tale om at gennemføre Loven af 1863. Det er Grunden, hvorfor den ikke er bleven gennemført der. Bestemmelsen i Loven af 1863 var naturligvis, at de ti sidste Aar, som ere gaaede forud for Lovens Emanation, skulde lægges til Grund, og det er egentlig det, vi gjøre her, idet vi blot andrage om, at de sidste ti Aar før denne Lovs Ikrafttræden maatte lægges til Grund. Det er altsaa den Tank, som var i Loven af 1863, som vi andrage om maa ske Fyldest. Jeg anbefaler hermed dette lille Lovforslag til de ærede Medlemmers velvillige Modtagelse.

Indenrigsministeren (Steel): Det er vistnok utvivlsomt, at den Forudsætning, man er gaaet ud fra ved Loven af 1863, senere har vist sig ikke at være indtraadt. Idet man fastslog det som Regel, at Gjennemsnittet af alle de Afgifter til Kommunerne, som i de 10 Aar fra 1853 til 1862 udrededes af de faste Eiendomme, skulde danne Grundlaget for den fremtidige Beskatning af de faste Eiendomme i Kommunerne, har man ganske vist ikke tænkt sig, at det kunde tage et Tidsrum af 14 Aar, — og det vilde for adskillige Kommuner's Vedkommende, saaledes for de Kommuner, som de ærede Medlemmer nærmest have omtalt, kunne trække ud i længere Tid, — inden